

Empenta (Passió)

Un relat de: [odi](#)

I la passió se'm enduia carrer avall, sense saber ben bé a on anava. Les cames dansaven soles i les gronxava el vent...continuava sentint la remor de la teva veu dins del meu cap i, ara, m'atabalava. Cega d'aquest amor prohibit que m'oferies temia que la meva vida no tingués port. Continuava portant el teu penjoll nacràt al coll; i a la cartera, una de les teves fotografies sense somriure.

A cada passa que feia quedava esmicolat tot allò que havia sentit i sentia per tu, i deixava enrere, mica en mica, cada un dels somnis que tenia. Caminava amb els punys tancats amb l'ansia de sentir que encara em quedaven forces.

Mentre feia aquest camí d'Enlloc, vaig adonar-me que la ginesta havia florit, tal i com és ella: verda de poques branques i flor groga; m'omplia el matí amb la seva aroma.

Jo avançava, i la ginesta se'm fonia als peus, i em feia recordar aquells matins, de bosc i albada, que ens preniem d'un desig tossut de tenir-nos, i tocar-nos, i abraçar-nos...i sentia encara la teva escalfor, aquella que m'havies ofert de nit quan, abraçats, els nostres cossos encaixaven amb perfecció l'un damunt de l'altre...

Et recordava, i t'enyorava, presa d'aquest sentiment que no m'abandonava; i volia oblidar-te per sentir-me menys sola...però, aquesta passió dels dies viscuts semblava no estar disposada a cedir: em prenia tota d'un gran desig d'odi contra tu i, alhora, feia mantenir viu el teu record; volia llençar-me al buit, i volar o plorar.

I mentre feia aquest camí d'Enlloc se'm negaven els ulls...i era la passió la que continuava enduent-se'm carrer avall; la que em feia seguir endavant.